

[Ernst Christiansen.]

1923. I 1907 blev der lovgivet om det, man kaldte den trådløse telegrafering, og i 1923 udvidedes loven til at omfatte trådløs telefoni. Det var første gang, man stødte på det begreb i dansk lovgivning. Siden 1923 er der jo sket en stor udvikling, og vi har bl. a. fået en særlig radiolov, hvis område udtrykkeligt i § 1 er undtaget fra det her foreliggende forslags bestemmelser.

Hovedprincippet i lovforslaget er uforandret i forhold til de tidligere love og fastslår statens eneret til anlæg af enhver art til sending eller modtagning af radiobølger. Det, der vel er det nyeste i det foreliggende lovforslag, er, at fjernsynet her for første gang nævnes i dansk lovgivning. Det anføres, at almindelig udsendelse af fjernsyn vil komme ind under radiolovgivningen. Jeg tror dog, det vil være rigtigst, netop fordi der i de senere måneder har været så megen tale om fjernsyn, at benytte denne anledning til at understrege, at selv om fjernsynet nu altså holder sit indtog i lovgivningen, betyder det ikke, at vi står umiddelbart foran fjernsynsudsendelser. Ganske vist er den eksperimentelle fjernsynsstation i Rosenørns Allé meget nær ved at være færdig — formentlig begynder om 3—4 uger de første forsøgsudsendelser af fjernsyn her i landet —, men udover de mennesker, der på embeds vegne skal arbejde med det, får folk ikke ret megen fornøjelse deraf, idet det i hvert fald foreløbig kun bliver geometriske figurer, der udsendes. Der er dog grund til at antage, at man inden længe går over til fra denne forsøgsstation at udsende fjernsyn, som ikke er geometriske figurer, og jeg antager, at man, når dansk statsradiofoni fejrer sit 25 års jubilæum i det kommende år, for første gang vil få rigtige fjernsynsudsendelser af billeder, personer og begivenheder. Men det er stadig kun forsøg, og selv når disse forsøg er kommet så langt, vil der sikkert gå mindst et par år, inden der kan blive tale om at få fjernsynsstationer. Fjernsyn til almindeligt publikumsbrug ligger altså i hvert fald nogle år ud i fremtiden, selv om vi i øjeblikket befinder os ved et vendepunkt her i Danmark, idet man altså står overfor påbegyndelse af forsøgene.

I det foreliggende lovforslag er der anført forskellige bestemmelser gående ud på at åbne mulighed for, at man kan udvikle den teknik, som særlig er vokset frem i de senere år på de uttrakorte bølger, på højfrekvenser over 30 Mhz. Jeg synes, det er udmærket, at der nu gennem det foreliggende lovforslag

slag åbnes mulighed for en forstandig og kontrolleret udvikling; derindunder kommer naturligvis også — men det er selve kortbølgerne — amatørsenderne, og dem er der ikke så få af.

Der er imidlertid særlig grund til, synes jeg, at hæfte sig ved lovforslagets § 4. I den siges det, at radiomodtageapparater, hvis indretning ikke udelukkende tager sigte på modtagelse af radiospredningsstof, kun må benyttes i anlæg, der er oprettet i henhold til en af ministeren for offentlige arbejder givne tilladelse, og de må kun sælges til brug i sådanne anlæg. Denne paragraf vil ramme et slet ikke ubetydeligt antal radiomodtagere — jeg tænker på alle dem, der er forsynet med det såkaldte kutterbølgeområde. Oprindeligt var det således, at der i visse havne- og fiskerbyer næredes ønske om, at man skulle kunne høre, hvad der sendtes hjem fra de små skibe på søen. Det førte til, at man fik lokale teknikere til at ændre modtagerne. I den seneste tid har en hel del fabrikker også leveret modtagere af den nævnte art. Jeg tror, det drejer sig, ikke om hundreder, men om mange tusinde modtagere, på Sjælland, på Jyllands kyster og måske også andre steder på Øerne, hvor der findes sådanne modtagere, og de vil altså blive ramt af denne § 4. Det går for sig på den måde — efter hvad sagkyndige har berettet for mig — at der foreligger en aftale mellem skipperen, fiskeren, som sejler på Nordsøen eller på Østersøen, og hjemmet om, at han kl. 8 om morgenen eller kl. 4 eller kl. 1 om eftermiddagen — eller på et andet tidspunkt — skal ringe hjem og fortælle lidt om, hvordan han har det, og hvordan det går. Det er en praksis, som bruges meget, og hvis lovlighed har været noget diskuteret, men som, hvis § 4 vedtages, i hvert fald ville være direkte ulovlig. Der er forøvrigt i den radiolov, som omfatter den almindelige radiovirksomhed, en paragraf, der bestemmer, at man ikke må benytte radiomodtagere til modtagelse af andet end almindeligt radiospredningsstof. Det hedder deri, at hvis man uforvarende kommer til at modtage andre ting, må man i hvert fald ikke bringe det videre.

Den her foreslåede paragraf 4 vil altså — hvis den vedtages — ramme et ikke ubetydeligt antal mennesker, og jeg kan ikke nægte, at jeg har noget tilovers for de hjem, hvor fiskerhustruer og skipperhustruer gerne vil høre fra deres mænd, men jeg er godt klar over, at der er andre sider af sagen. Der er endelig også den ting, at det ikke er ualmindeligt, at folk i byerne ønsker at